

Jordi Cuixart i Navarro

President d'Òmnium Cultural
Presó de Lledoners

Estimadíssims amics del Pla de l'Estany

Demà és la Diada i estic convençut que de nou el poble català no fallarà, com ho ha fallat mai.

Si ens aturem un moment veurem com en els darrers anys hem fet un pas de gegant i som en un punt de no retorn. Una cruïlla de la nostra història col·lectiva on ho tenim tot per guanyar.

Cal que seguim compartint la llengua i cultura catalanes com a principal element de cohesió social, i no caiguem en cap parany per crispar la nostra societat. Sabem que som forts quan no ens deixem ningú pel camí, i els mesos que vindran seran una nova oportunitat.

Anem al judici amb tota la dignitat del món, no pas a defensar-nos sinó a acusar l'Estat espanyol dels seus atacs als drets fonamentals de milers de catalans i catalanes.

Lluny de cap renúncia us agraeixo enormement que seguïu fent el camí cap a la República junts i amb fraternitat.

Llarga vida a Omnim del Pla de l'Estany!

Visca la Diada i Catalunya lliure!

Sempre endavant!

Amb tota l'estima

Jordi Cuixart
President d'Òmnium Cultural

Llegit per:

Carme Forcadell i Lluís

Presidenta del Parlament de Catalunya

Presó de Mas d'Enric

Quatre de juliol, dos quarts de vuit del matí faig l'última mirada a la cel.la número 10 del mòdul B de la presó d'Alcalà-Meco de 8 metres quadrats, on he estat reclosa més de 100 dies. Agafo les bosses i deixo la porta oberta.

No veiem cap companya, només els funcionaris, la Dolors i jo.

Se que algunes estan mirant pel minúscul forat de la porta que serveix perquè cada dia, a les 9 de la nit, facin el recompte, però no diuen res.

M'acomio de la Maria, la funcionària que ens ha obert la porta, la funcionària que estiujeja a l'Estartit.

Barreja de sentiments: emocionada, esperançada, contenta de tornar a Catalunya i trista per tornar en una furgoneta de la Guardia civil a la presó de Figueres.

Abans de sortir passem pel detector de metalls i ens prenen les empremtes digitals una vegada més, i anem directes al furgó.

Som tres, la Dolors, la Mabel – una de les noies que ens ha fet classes al poliesportiu – i jo . Ella també vol venir a Catalunya, hi té la seva família, però es quedarà a Zuera.

Sortim poc després de les 8 del matí . No ens posen les manilles, ens deixen un llibre per llegir, però són masses les emocions per concentrar-me en la lectura.

El furgó és claustrofòbic. Primera parada: presó de Zuera a la vora de Saragossa. Baixem, són les 11 del matí, ens ofereixen aigua, fruita i un iogurt.

Canviem de furgó, la Mabel es queda, m'acomio d'ella, ja no la veuré més.

El furgó és més obert, podem veure la carretera a través del vidre de davant malgrat que hi ha una reixa de ferro. No em puc concentrar en la lectura, vull veure quan entrem a Catalunya, però no arriba mai.

Anem amb silenci, veig cartells de Barcelona i Lleida a l'autopista, més cartells. Finalment ja hi som, hem arribat a Catalunya, ploro per dins. Soc al meu país, però no vaig a casa.

Passem per l'àrea de servei on em vaig aturar els dies 2 i 10 de novembre de l'any passat, tornant del Tribunal Suprem i de la mateixa presó d'on vinc ara. Aquells dos dies en que vaig tornar a casa.

Entrem a l'AP 7 i m'emociono, és el camí que he fet milers de vegades per anar a veure la meva mare. Veig les muntanyes de Montserrat, i se'm fa un nus a l'estómac, perquè conec pam a pam el camí, tants paisatges coneguts, tants moments viscuts, tot em vé al cap, i les emocions es van succeint desordenadament.

Arribem a la B-30, és el meu paisatge quotidià, anunci de la C-58 i ràpidament el cartell que anuncia Sabadell. Soc a 5 minuts de casa, de la meva família, els meus fills i el meu net són a tocar, però els deixo enrere, tanco els ulls i m'assec.

Havia estat dreta molta estona amatent als colors i les olors.

Deixo enrere el meu Vallès, respiro fons mentre els records s'amunteguen i miro d'ordenar-los.

No sé quanta estona passa. La Dolors diu que aviat arribarem, que som al Baix Empordà, i noto que ella està nerviosa. M'explica el camí que fa quan va a casa a Torroella de Montgrí, des de Barcelona, i no vol anar per l'autopista. Agafarem la propera sortida –em diu- i comença a senyalar indrets que coneix.

Em torno a aixecar, ella també està dreta.

Només sortir de l'autopista comencem a veure llaços grocs, milers de llaços grocs a la tanca de la vora de la carretera que ens acompanyen l'últim tram del camí. Llaços grocs i la paraula llibertat escrita a la carretera, som al nostre país, la Dolors és a la seva comarca, a tocar de casa seva, de la seva família, de la seva mare.

Arribem a la rotonda abans de girar cap a la presó de Puig de les Basses, està plena de gent cridant llibertat. Ens abracem. Tinc un nus a la gola.

Continuem sentit el vostre escalf i estima en aquells llaços pintats a terra i penjats per tot arreu.

Arribem a la porta de la presó.
Crits de Consellera i Presidenta.

Després de molt de temps tornem a sentir-vos cridar, m'omple un sentiment d'orgull i d'emoció.

Entrem, una porta, una altra, som a dins. El cotxe s'atura. Baixem.

Trepitjo terra catalana després de 103 dies, i noto que dues llàgrimes em baixen galtes avall.

Som al meu país, però encara no a casa!

Carme Forcadell i Lluís

Llegit per:

Carles Puigdemont i Casamajó

Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya
Exiliat a Brussel·les, Bèlgica

Benvolguts i benvolgudes compatriotes,

La Diada Nacional de Catalunya se celebrarà enguany en unes circumstàncies excepcionals. Com a membres del Govern de Catalunya injustament destituït pel 155 us volem adreçar un missatge d'acord amb aquesta excepcionalitat i subratllar l'enorme importància que té per al futur del nostre país el vostre compromís, la vostra solidaritat i la vostra mobilització. Entre la presó i l'exili, la majoria de nosaltres no us podrem acompanyar personalment. Però hi serem més que mai, i ens hi trobareu més que mai.

Tots aquests mesos de repressió, empresonament i exili, no han dissolt l'esperit cívic dels catalans i les catalanes compromesos amb la radicalitat democràtica, i us heu sentit empesos a reforçar aquest compromís amb una cadena d'accions de solidaritat que ja formen part també de la història d'aquest país, conjuntament amb l'èxit de l'1 d'octubre.

Des dels murs de les presons i des de la distància de l'exili, l'escalf i el suport s'han rebut intactes i ens han ajudat a mantenir intactes també els nostres compromisos.

La Diada Nacional se celebra, doncs, en un context que no és el que voldríem. Però per això és més important que mai que es repeteixin tots els èxits de les diades anteriors.

Una gran participació, un esperit de concòrdia i transversalitat, i un insubornable compromís amb la no violència.

Coneixem prou bé l'estratègia de la provocació que impulsen els qui en tot aquests temps han actuat per dissoldre l'esperit cívic i pacífic del poble català; ho han intentat a través d'alguns dels aparells de l'Estat, a través d'un poderós suport de propaganda, a través de poderosos suports econòmics, i ara ho intenten estimulants confrontacions que busquen alterar la convivència.

Caure en aquestes provocacions és el que persegueixen els adversaris de la democràcia, que volen treure'ns la paraula i imposar la força.

No ens desviem ni un mil·límetre d'una actitud que tota Europa ha pogut veure i respectar: el nostre poble és un poble de propostes, de construcció d'alternatives, de diàlegs amb tothom i de respecte a la diversitat. I sobre aquesta actitud volem consolidar la llibertat de Catalunya.

En aquesta diada, reforcem els valors de la república. És en circumstàncies com aquestes en què la democràcia esdevé el bé més preuat a defensar. Sempre hem trobat la manera de fer-ho i de sorprendre tothom.

Enguany, ho hem de confirmar amb més força que mai. Demostrem que malgrat les dificultats, el dolor i les incerteses, res no ens pot robar l'esperança ni el coratge; res no ens pot desviar del veritable propòsit dels nostres actes: la llibertat, la democràcia, el progrés social, la solidaritat, la pau.

Catalunya va començar el dia 1 d'octubre de 2017 una nova era. Aquell dia vam decidir mirar al futur. Hem emprès un camí que sabem llarg i complex cap a una república de persones lliures. El camí del nostre futur.

Comunicat del govern legítim de la XI legislatura amb motiu de la Diada

Llegit per:

Dolors Bassa

Consellera de Treball, Afers Socials i Famílies
Presó Puig de les Basses, Figueres

De la carta a la seva família, en especial a la seva mare...

En les darreres declaracions davant el jutge Llarena he sigut clara i contundent, no hi ha hagut violència més enllà de la de la policia l'1-O.

Som un sol poble unit i pacífic. Perseverant. I tot el que hem fet ha sigut seguir el mandat popular del 27-S, de la sobirania del Parlament i emmarcat en el dret a la llibertat ideològica, a la llibertat d'expressió i opinió i el dret a la llibertat política, incloent-hi la dissidència.

De fet, allò que ens has ensenyat tu sempre en el dia a dia: treballar pel bé general i per millorar el nostre entorn, fet pel qual, igual que tu vas ser mestra durant tants anys, tant la Montse, la meva germana, mestra i pedagoga, com jo, mestra i psicopedagoga, hem volgut seguir el teu camí treballant cada dia per deixar el nostre petit granet de sorra procurant fer un món una mica millor, com tu ens has ensenyat.

Mare, estic segura que podrem demostrar que res del que ens acusen, ni rebel·lió, ni malversació, són delictes certs en la nostra causa. I que aquest empresonament preventiu és simplement per motius polítics. Per això, perseverem i ho viurem amb màxima dignitat i paciència.

Mentrestant, sapiguen que, encara que no hi soc, penso en vosaltres, i que el millor que podeu fer per mi és cuidar-vos i estimar-vos com sempre.

Un petó per a tots!

Dolors Bassa

Anna Gabriel i Sabater

Exiliada a Ginebra, Suïssa

Cada dia que passa, que som a l'exili, demostrem que ha passat un dia més sense que el conflicte s'hagi resolt.

No hauríem de perdre gaire temps a debatre que les penes puguin ser més o menys dures. O a depositar esperances en el fet que hi hagi una sentència justa. El judici ha de servir perquè siguem nosaltres els que jutgem els tribunals i l'estat espanyol. I amb quasi tota seguretat, l'estat i els tribunals espanyols serán culpables d'haver dotat d'impunitat la violència policial i l'extrema dreta, de falta de rigor processal i de persecució de la dissidència política. En definitiva, serà culpable de negar el nostre dret a l'autodeterminació a canvi d'alimentar un conflicte fàcilment resoluble donant la paraula a la gent.

S'havia d'aprofitar per impugnar tot aquest procés judicial i l'exili també hi contribueix. Presos i preses, exiliats i exiliades, i tota la mobilització popular és el trident que ajuda a visualitzar aquesta impugnació.

Anna Gabriel i Sabater

Joaquim Forn i Chiarello

Conseller d'Interior
Presó de Lledoners

Benvolguts amics i amigues,

Des de la presó de Lledoners rebeu el nostre agraïment pel vostre constant suport i escalf.

En tot moment ens hem sentit acompanyats. A través de les vostres cartes i dels actes que organitzeu ens heu transmès força i energia.

Continuem dempeus, no defallim. Avui les nostres conviccions són més fortes que mai i seguim compromesos amb la llibertat. La democràcia i la república.

Estic segur que ens en sortirem i que junts, revertirem aquesta injustícia.

Gràcies pel vostre compromís. Visca Catalunya Lliure!

Joaquim Forn

Llegit per:

Lluís Puig i Gordi

Conseller de Cultura

Exiliat a Brussel·les, Bèlgica.

Llums de foc i llibertat dibuixen siluetes que ens duen al mar. Siluetes que fan pampallugues i ens evocuen records d'infantesa, aquelles nits d'estiu buscant les cuques de llum.

Nits d'estiu i de llibertat, nits amb Torxes de foc que ens il·luminen i, en definitiva, ombres ballarines que el foc ens fa dansar dins les imatges d'allò que anhelem i somiem... Un bell i digne país complet per ser entregat al jovent que ens segueix.

El demà ja és molt proper, tant que gairebé hi arribem amb les puntes dels dits... No afluixem en aquest camí del Rec de la Figuera d'en Xo.

Lluís Puig i Gordi

Llegit per:

Oriol Junqueras i Vies

Vice President de la Generalitat de Catalunya
Presó de Lledoners

Avui ens sentim més forts que mai. Ser més a prop de tots vosaltres –tan a prop i tan lluny alhora– i de les nostres famílies no ha fet més que reforçar el nostre esperit i la convicció que és la ciutadania qui ha de decidir en una societat democràtica el seu futur col·lectiu a través del vot. Som gent de diàleg, de pau i acord. Som gent que ens estimem el país i tota la seva gent. Les nostres trajectòries vitals parlen per nosaltres. I som alhora gent de fermes conviccions. Els barrots, per temps que els hàgim de patir, no les faran canviar.

Som a la presó sense judici. O a l'exili. Ens acusen d'uns delictes penats amb tants anys de reclusió o més que un assassinat. No hem tingut una instrucció justa i també sabem que no tindrem un judici just. Mig Europa ha evidenciat que els arguments que sustenten els suposats delictes que se'ns atribueixen no tenen base jurídica.

Estem acusats d'uns delictes que no hem comès basats en una violència que no ha existit. La pròxima fase d'aquest procés serà una continuació del que hem vist fins ara: arbitrarietats i conjetures interessades.

Serà un judici polític. Una vergonya democràtica en un marc general d'involució de drets i llibertats a Espanya.

Si el preu de la llibertat és una llarga presó, l'assumirem. Cada dia privats de llibertat és i serà una vergonya per a qui pretengui homologar-se a una democràcia de primera. Abans que nosaltres molts altres han pagat un preu alt, la llibertat no ens la regalaran.

Pitjor ho van tenir els nostres avis i els nostres pares. I no oblidem tampoc tots aquells alcaldes, diputats, mestres, mossos i altres treballadors públics, companys, amics i ciutadans anònims, també avui processats per defensar una votació, per defensar les urnes.

En la República que volem, votar mai no serà un delicte.

Estimeu a tothom, ajudeu a tothom. Treballeu cada dia per ser més i més forts, per recordar la injustícia que patim, per evidenciar que som a la presó o l'exili per estimar la llibertat. Aquells que ens hi han posat o forçat no han entès el significat de la llibertat, de la fraternitat i d'una veritable justícia.

Oriol Junqueras

Llegit per:

Marta Rovira i Vergés

Diputada al Parlament de Catalunya

Exiliada a Berna, Suïssa

Avui fa un any que vaig aixecar el dit al Parlament per demanar la paraula, i proposar, com preveu el Reglament, i d'acord amb el mandat democràtic, que es debatés la Llei del Referèndum d'Autodeterminació de Catalunya.

La Presidenta, la Carme Forcadell, avui a la presó per això, va donar-me la paraula, com la va donar a la resta dels grups. Vam debatre tant com va ser demanat, i finalment, la majoria del Parlament va decidir, votant, que es fes el debat sobre la Llei del Referèndum.

L'oposició al Parlament representava a l'estat demofòbic. No tenien dubtes sobre el procediment parlamentari. Els espantava el debat de fons. Els espanta la democràcia directa. Els referèndums. Els espanta que la gent prengui les seves pròpies decisions polítiques.

També els espanta el debat de fons sobre el dret a l'autodeterminació. Un dret col·lectiu inherent a Catalunya, inalienable, irrevocable, que no prescriu. Un dret que Catalunya va manifestar al Parlament després de la seva restitució i del pacte constitucional, l'any 1989.

La ciutadania de Catalunya ha de poder decidir democràticament. Fer un referèndum com l'1 d'Octubre no és un delictes. Fer un referèndum, en els països democràtics, és la solució política i de progrés social.

Marta Rovira

Raül Romeva i Rueda

Conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparencia
Presó de Lledoners

Fa tot just una setmana que alguns dels membres del Govern legítim de Catalunya van poder abandonar els centres penitenciaris on, abusant de la llei i sobrepasant qualsevol mínim democràtic, encara continuen privats de llibertat l'Oriol Junqueras, en Joaquim Forn, en Jordi Cuixart i en Jordi Sánchez.

Avui, vull fer-te arribar el meu agraïment més sincer per l'escrit que en vas fer arribar durant aquella estada involuntària lluny de casa. La correspondència rebuda ha estat una alenada d'aire fresc en aquestes circumstàncies tan difícils. M'ha permès seguir amb atenció els fets que s'anaven succeint i tenir la certesa que a Catalunya aquestes setmanes es vivien lluny de la "normalitat" que d'altres predicaven.

Encara continuo llegint les cartes rebudes i de totes en guardo un record d'inesborrable gratitud. Per això et volia fer arribar el meu agraïment més sincer, per haver-me obsequiat amb els teus pensaments i amb el teu afecte. Aquesta solidaritat i determinació que tantes persones m'heu traslladat crec que diuen molt de nosaltres com a societat i, modestament, pensó que ens fa imparables en tot allò que ens proposem col·lectivament si no defallim, malgrat els entrebancs i la supèrbia amb què se'ns tracta.

Aprofito l'avinentsa per saludar-te ben cordialment i t'encoratjo a continuar en contacte també amb l'Oriol, el Quim i els Jordis mentre continuï la seva injustificable retenció.

Gràcies per sortir al carrer, no només per reclamar la nostra llibertat, sinó per defensar les vostres llibertats. Units, cívics, fermes, no ens prendran mai el futur.

Ben cordialment,

Raül Romeva

Llegit per:

Meritxell Serret i Aleu

Consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Exiliada a Brussel·les, Bèlgica.

Tot és difícil, sobretot els moments de vertigen quan penses en les decisions que has pres i les possibles conseqüències, i les amenaces que si al final t'extradeixen, la justícia allà serà molt més dura pel fet que consideren que has fugit o si, per altra banda, no t'extradeixen, mentre perduri la situació, hauràs d'estar aquí i no podràs tornar.

El vertigen que has pres una decisió que altera el futur de la teva vida. No saps per quant de temps, sis mesos, o sis anys. O vint anys. Ningú t'ho assegura.

Però som aquí, tenim salut, hi ha molta gent que ens està ajudant. Som aquí per una causa justa, perquè no es pot permetre que guanyi el marc mental que s'està instal·lant, aquest càstig i aquesta criminalització que s'està fent del moviment independentista, del Govern, és antidemocràtic.

M'esforçaré a representar i defensar els interessos de tots els catalans davant les institucions europees, i perquè puguem defensar democràticament la República i viure en llibertat.

Meritxell Serret

Jordi Turull i Negre

Presó de Lledoners, 4 d'agost del 2018.

Benvolguts amics,

Moltes gràcies per la teva carta on m'expliques l'acte "Llums de llibertat. Tots els corrents duen al mar" que teniu previst organitzar com a gestora d'Omnium Cultural del Pla de l'Estany el proper 10 de setembre.

Us felicito i us ho agraeixo moltíssim.

Accions com aquesta i saber de gent compromesa com vosaltres ens ajuda molt més del que pugueu imaginar a fer més suportable el nostre injust empresonament, i a poder anar per la presó amb el cap ben alt i la dignitat intacta.

Ens dóna molta força i coratge. I per això us ho agraeixo tant!.
Segur que serà un èxit!.

Ara nosaltres som més a prop de casa però no som a casa. Lledoners no pot blanquejar la injustícia del nostre empresonament fruit d'una voluntat d'escarment per part de l'Estat al marge i a costa de la vulneració de drets fonamentals i garanties processals bàsiques.

Tot i això, o justament per això, i gràcies a accions com aquesta que m'expliques, nosaltres seguim forts i fermes. A més injustícia, més compromís. Més compromís amb la gent, amb el país i més compromís amb tot el que representa i obliga l'1 d'octubre.

Ara no tenim dret al desànim. Tantes i tantes mostres de compromís per tots els racons del país, i per part de persones de tota mena, condició i edat, ens han de donar molts més confiança i sobretot esperança-

Patirem i costarà, si. Però si anem a la una, si som perseverants, fermes i determinats i actuen com sempre, com en aquest acte, pacíficament, ens en sortirem!. Segur! El sacrifici d'alguns –que assumim al servei d'aquesta causa pacífica i democràtica – i sobretot el compromís actiu de tantes i tants – com vosaltres- ho farà possible!

Cap por i cap complexe!

El segle XXI és pels que pacíficament volen engrandir la justícia, la democràcia i la llibertat, i no pels que autoritàriament ho volen empetitir. Per això guanyarem. I tothom hi guanyarà amb més i millor justícia, democràcia i llibertat!.

Us agraeixo de nou el vostre gest amb la carta i sobretot el vostre compromís.

Gràcies per tant i tant!

Una abraçada!

Força, valor, equilibri i llibertat !!!

Jordi Turull i Negre

Llegit per:

Josep Rull i Andreu

Conseller de Territori i Sostenibilitat
Presó de Lledoners

Tornem-nos a conjurar contra la por. Ara, des de la feblesa, alguns han decidit que calia perseguir un color, prohibir-lo. Ho vaig piular des de la presó: “No és el mateix. No és el mateix fer que desfer, construir que destruir, posar urnes que empresonar idees legítimes, posar llaços grocs que arrencarlos. No és el mateix.” Fa molts anys, el 1996, el conseller i amic Joan Vallvé, actual vicepresident tercer d’Òmnium Cultural, em va obsequiar amb un autèntic tresor, va ser en un acte a la Seu Vella de Lleida: una cita de Joan Maragall que des d’aleshores, per a mi, ha estat una font perenne d’inspiració.

Un autèntic antídoto davant d’aquells que ens volen empetitir, que volen amputar-nos l’esperança, que ens repeteixen constament: “és impossible” com una mena de conjur: imposible, imposible, imposible.

Maragall s’adreçada als joves universitaris a la Barcelona de principis del segle XX i els interpel·lava a rebel·lar-s’hi. Els deia: “No sou joves?” Doncs demaneu la Lluna ! I no en tingueu cap dubte: la Lluna anirà venint. Al principi la gent es riurà de vosaltres, la gent d’ulls tèrbols i boca espessa, la gent dels cercats tabernacles, la gent de la malura o la feblesa, la gent de “lo” posible es riurà de vosaltres. Però quina diferència, quin riure. Un riure trist, un riure buit, un riure impotent.

I, mentrestant, la Lluna començarà a acostar-se”. I, mentrestant, nosaltres guanyarem la llibertat d’aquest poble.

Gràcies a tots, altra vegada, per ser-hi.

Ara i sempre. Us estimo !

Visca Catalunya lliure !"

Josep Rull i Andreu

Llegit per:

Clara Ponsatí i Obiols

Consellera d'Ensenyament
Exiliada a Escòcia

Benvolguts,

Un any més celebrem la diada nacional reclamant la llibertat de Catalunya. Aquest any, la paraula llibertat té un significat molt concret. Volem els presos al carrer, no volem ningú a l' exili.

I reclamem fer realitat la república que vam votar l'1 d'octubre.

Res serà facil, la repressió seguirà. Jo només us demano que no tingueu por, perquè tots junts som molt més forts del que cada un sent!

Resistiu, i planteu cara, perquè tots junts vencerem: els presos i exiliats serem lliures, i Catalunya serà república!

Una abraçada,
Clara Ponsatí

Jordi Sànchez Picanyol

Ex President de l'ANC

Presó de Lledoners

No és igual penjar llaços grocs que arrencar-los, com no és igual fer una conferència que boicotar-la. En un cas som davant la llibertat d'expressió i en un altre som davant una reacció per silenciar al contrari.

Cal ser molt conscients que, una vegada han perdut la batalla política del debat i els arguments, quan saben que no tenen als carrers una majoria suficient que els segueixi per a expressar les seves opinions, es refugien només en l'atac i la desqualificació a partir de petits grups que busquen la confrontació.

Els qui arrenquen els llaços no volen tenir cura de l'espai públic, volen la nostra reacció contra la seva actuació per a aparèixer com a víctimes. No els regalem cap més titular. No els ho fem fàcil. No els ajudem a fer el seu discurs. Per cada llaç groc que arrenquin, nosaltres en tornarem a penjar el doble. No caiguem en la seva trampa.

I, sobretot, evitem de ser com ells: no fem de la seva intolerància la nostra escola. La nostra força sempre ha estat la defensa democràtica de les nostres conviccions i el respecte a l'opinió dels altres.

Nosaltres, els partidaris de la República, anem a favor de totes les llibertats i en contra de la censura i la repressió.

Gràcies per no oblidar-nos! Llum als ulls i força al braç!

Jordi Sànchez

CAURÀ EL CICLOP

A Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, empresonats

Monstre d'un ull, rei de roques i cabres,
torna'ns dos homes que ens vas prendre ahir.

Fins ara érem Ningú, l'ase dels cops,
l'esclau submís als teus insults i befes.
Però, tot d'una, aquesta nit d'octubre,
som un exèrcit de petites flames
alçat contra l'abús del teu poder.
Torna'ns, Ciclop, els homes que ens has pres!

“Sempre guanya el gegant!”, diu amb la veu
tremolosa el vell savi. “Reculem?”
Mai. Com David va esterrassar Goliat,
Ningú, Ciclop, et tombarà algun dia.

Encara que ens colpegis i ens trepitgis
i ens arrosseguis pels cabells, nosaltres
ja t'hem perdut la por: som homes lliures
i ho proclamem ben fort als quatre vents.

Som gent tranquil·la que avancem plegats,
en peu de pau, cansats de ser vençuts.
Ja no esgrimim cap fona contra tu,
ja no empunyem l'espasa sangonosa,
ja no volem més arma que aquest foc
que crema als nostres ulls.

Sempre endavant,
units pel nostre anhel, tots farem força
i et tombarem com un roure podrit:
farem cruixir els teus ossos contra el terra.

Torna'ns, Espanya, els homes que ens has pres!
J.N. Santaulàlia

Llegit per: Sonia Tubert